

ὁποίου ἀπὸ πεντήκοντα ἐτῶν δὲν εἶχεν ἐκτεθῆ εἰς τὸ πῦρ στρατοῦ, ὅστις — ὅπως διετείνοντο ἑκατοντάκις τὰ διάφορα κόμματα — συνέκειτο ἐκ στρατιωτῶν τῆς «παράτας», ἐξ ἔθνοφυλάκων, ἐξ ἀγενεῶν νεανίσκων!

Ἄλλ' ἐν τῇ Πρωσίᾳ ἐπλήρωσε τὰς καρδίας τοῦ μεγίστου μέρους τοῦ λαοῦ αἰσθημα εὐφροσύνου ἱκανοποιήσεως. Ἡ πολυχρόνιος φιλονεικία, ἡ διεξεγερθεῖσα ἀκριβῶς ἕνεκα τῆς ἀναδιοργανώσεως τοῦ στρατοῦ τούτου, ἐξηφανίσθη διὰ τῶν ἀξιοθαυμάστων κατορθωμάτων αὐτοῦ. ἄς ἐτχηματίσθη, ὅπως ἐσχηματίσθη: ἀνεδείχθη ἤδη ἰσχυρὸν ἔρεισμα καὶ ὑπερήφανον κόσμημα τῆς πατρίδος. Οἱ ἄσκητοι προσδευτικοὶ ἐν τῇ ἀνατολικῇ Πρωσίᾳ εὕρισκοντο εἰς ἀμηχανίαν, ἕνεκα

τοῦ μέλλοντος τῆς περὶ τοῦ συντάγματος ἐριδῶς των· οἱ κληρικόφρονες τοῦ Ρήνου ἐπληροῦντο ὀδνηρᾶς ἀγανακτήσεως, ἕνεκα τῆς κατατροπώσεως τοῦ καθολικοῦ Αὐτοκράτορος, ἀλλ' οὔτε οἱ μὲν οὔτε οἱ δὲ ἠδύναντο νὰ θολώσωσιν ἢ νὰ παρεκτρέψωσι τὸν χεῖμαρρον τοῦ γενικοῦ χαρμωσίνου ἐνθουσιασμοῦ. Οἱ μεσημβρινοὶ Γερμανοὶ, ὅπως τοῦτο ἐννοεῖται ἀφ' ἑαυτοῦ, δὲν ἠσθάνοντο ἀκριβῶς χαρὰν ἐπὶ τῷ θριάμβῳ τοῦ καὶ ὑπ' αὐτῶν καταπολεμηθέντος κράτους, ἐν τούτοις ὅμως ἐπραύνετο καὶ ἐκεῖ ἡ ἐχθρική ἀθυμία ἐκ τοῦ ἀπλουστάτου λόγου, διότι ἦτο ἀδύνατον ν' ἀρνῶνται ἕκτοτε πλέον τὸν φόρον σεβασμοῦ εἰς τὸν μέγχι τοῦδε τόσο ἀπεχθῆ ἀντίπαλον.

Η ΜΑΓΕΜΜΕΝΗ ΒΡΥΣΙ

Ἐκεῖ ψηλά, ποῦ φαίνεται τὸ μαῦρο κυπαρίσσι.
Καὶ πάρα πέρα ἕνας γκρεμνός, ἐκεῖ εἶνε καὶ μιὰ βρούσι.

Ὡς αὐτὴν διαβάταις πιστικὸς γυροῦσαν νύχτα ἕμερα,
Κι' ἀκουγες νύχτα ἕμερα ἐκεῖ τραγοῦδι καὶ φλογέρα.

Μιὰ ἕμερα, ποῦ ῥοδόλαγα ἀπὸ τ' ἀπάνω πλαῖι,
Εἶδα μιὰ κόρη πῶσκυψε κ' ἤπιε νερό καὶ πάει.

Πῆγα κ' ἐγὼ νὰ πιῶ νερό. Ἀγάλλιασα ἔς τὴν ὥρα,
Καὶ φτερωτός, χαροῦμενος κατέβαινα ἔς τὴ χῶρα.

Τόσος ἀπέρασε καιρός· μιὰ ἀπὸ τὴ ἕμερα ἐκείνη,
Ἄχ! ἕνας πόνος ἕγκαρδιακός ἤσυχο δὲν μ' ἀφήνει.

Βολαῖς μὲ κάνει νὰ γελῶ, βολαῖς ν' ἀναστενάζω,
Βολαῖς νὰ κλαίω, καὶ βολαῖς τραγοῦδια ν' ἀραδιάζω.

Κάποτε μ' εἶδαν ἔς τὸ χωριὸ σὲ μιὰ μεγάλην σκόλη,
Κι' ὅσοι ἔμαθαν γιὰ τὸ νερό τὸ καταριώνταν ὅλοι.

Κ' ἡ δόλια ἡ βρούσι ἐρήμαξε. Κι' ἀπ' τότε νύχτα ἕμερα,
Οὔτε τραγοῦδι ἀκούς ἐκεῖ, οὔτε καμμιὰ φλογέρα.

Κι' ὅποιος διαβαίνει ἀπ' τὸ χωριὸ, ἕψηλά ἔς τὸ κυπαρίσσι
Ὅλοι τοῦ δείχνουνε καὶ λέν: «ἡ Μαγευμένη Βρούσι».

Τί ἔφταιξε ἡ βρούσι: Ἐφταιξεν ἡ μάγισσα ἡ παρθένα,
Ὅπου τὴ βρούσι ἐμάγεψε κ' ἐμάγεψε κ' ἐμένα.

Ἄν ἔρθῃ τώρα ἡ ἠμορφονιά, ποῦ ἐμάγεψε τὴ βρούσι,
Καὶ μ' ἕνα ἕξορκι τῆς γλυκὸ τὰ μάγια τῆς μοῦ λύση.

Θὰ γιάνῃ ὁ πόνος ποῦ μὲ τρώει βαθειὰ καὶ μὲ μαραίνει,
Καὶ θεὸ νὰ πάψουνε νὰ λέν τὴ βρούσι μαγευμένη.